

Spørgsmaal, og saa kan jeg ikke se rettere, end at saa vil Socialdemokratiet komme i samme Stilling overfor dette Ministerium som overfor tidligere Ministerier, at naar Partiet ikke kan faa sine Krav opfyldt, kommer det i Opposition til Ministeriet. Jeg tror derfor ikke, at de 24 Mand, som den højtærede Konseilspræsident regnede med som en Forudsætning, i Længden ville kunne blive ved at være dette en Støtte.

Men for yderligere at fastslaa, at det var et parlamentarisk Ministerium, vi her havde, sendte den højtærede Konseilspræsident et Blik — om det var længselsfuldt, skal jeg ikke kunne sige — over til Gruppen „de 27“. Den højtærede Konseilspræsident erklærede, at „de 27“ jo ved Udsendelsen af deres nye Program paa mange Punkter stod paa samme Standpunkt som Odense-Programmet, og han mente derfor, at hvis der ikke kom andet i Vejen, maatte Ministeriet kunne paaregne Støtte fra den Side. Jeg synes, at af de Forhandlinger, som ere foregaaede her i disse Dage, kan man slutte, at den Varmegrad, hvormed „de 27“ omfatte det nuværende Ministerium, ikke er i den Grad høj, at Ministeriet kan regne med i Længden at faa Tilslutning fra „de 27“. Sagen foreligger altsaa saaledes i Øjeblikket efter min Opfattelse, at dette Ministerium kun i højst uegentlig Forstand kan siges at sidde med parlamentarisk Berettigelse.

Men jeg tror heller ikke, at det i og for sig har været den højtærede Konseilspræsidents Opfattelse, at hans Syn paa denne Sag var rigtig. Jeg synes, at af de Udtalelser, han fremkom med i Begyndelsen af sin Programtale og i Slutningen, fik man den Opfattelse, at det, den højtærede Regering nu mente at kunne regere paa, var den Frygt, som efter Konseilspræsidentens Opfattelse skulde findes indenfor de Grupper, der — jeg vil ikke sige ere i Opposition til Ministeriet, for det er ikke vist endnu, men — stille sig mindre velvillig overfor Ministeriet. Den højtærede Konseilspræsident begyndte sin Tale med at sige: „Vælgerne ere den øverste politiske Domstol. Det Ministerium, paa hvis Vegne jeg i Dag har den Ære at tale her, er til enhver Tid rede til at indanke vor Sag for denne Domstol.“ Og den højtærede Konseilspræsident sluttede sine Udtalelser med to Gange at gentage, at saa saare det maatte vise sig, at et Flertal i dette Ting ved Afstemning kom i Opposition til Ministeriet, vilde Ministeriet uopholdelig spørge Vælgerne. Den højtærede Konseilspræsident kastede, da

han sagde disse Ord, ogsaa et Blik ud over Salen, og han gjorde en lille Kunstpause; han vilde aabenbart se, hvorledes disse Trusler virkede paa Tingets Flertal. Jeg — og jeg tror i alt Fald at kunne tale paa den Gruppens Vegne, hvortil jeg hører — nærer ikke nogen som helst Frygt i denne Retning. Vi ere heller ikke bange for at gaa ud til Vælgerne, og jeg tvivler meget paa, at der indenfor de Grupper, som ikke høre til Ministeriets Tilhængere, skulde være nogen større Frygt for at komme ud til Vælgerne igen. Jeg synes derfor, at den højtærede Konseilspræsident skulde spare disse Trusler. Vi fik blandt andre Trusler ogsaa den om de kongevalgte Opløsning. Det var ikke nok, at man dirigerede den her til Tinget, det høje Ting ovenover skulde ogsaa vide, hvor det havde Ministeriet. Jeg synes, at naar Ministeriet sidder paa en saa svag parlamentarisk Basis, som dette Ministerium gør, skal man være forsigtig med at bruge for stærke Ord. Offentligheden kunde nemt faa det Indtryk, at det gamle Ord: „Vel er jeg Skræder, men sikken en Arm, jeg har“, i dette Øjeblik kunde passe paa det høje Ministerium og det Parti, som støtter det. Jeg siger derfor, at vi ere ikke bange for at gaa ud til Vælgerne. Vi ville til enhver Tid tage vort Standpunkt til Ministeriet efter saglige Hensyn; vi ville være den samme loyale Opposition overfor dette Ministerium, som vi have været overfor tidligere Ministerier, og vi ville ikke lade vor Stilling bestemmes af Trusler fra Ministerbænken.

Jeg vil derefter sige nogle Ord til den højtærede Finansminister. Der er for det første Spørgsmaalet om Ministerpensionerne. Det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) var inde paa denne Sag. Jeg hører ogsaa til dem, der have den Opfattelse, at med de hyppig skiftende Ministerier, vi nu kunne vente, vilde det være ganske urimeligt, om man her fremtidig kom udenfor Pensionslovens Bestemmelser. Jeg mener, at en Minister bør ikke gaa af med større Pension end den, der efter Pensionsloven tilkommer ham. Der er fra forskellige Sider rejst Kritik overfor tidligere afgaaede Ministre over, at deres Pensioner bleve større, end Pensionsloven tillod. Jeg skal ikke blande mig i dette Forhold, da jeg ikke ved, i hvilken Udstrækning man har overskredet Pensionslovens Bestemmelser, og heller ikke ved, hvorledes de paagældende Ministre have stillet sig, hvad de have betinget sig i Tilfælde af, at de maatte for-